

Награда Десанка Максимовић за 2015. годину

Нека ћутање буде питање и

нека ћутање буде одговор

(Т. Крагујевић, „Ћутање“)

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Жири у саставу: Мирослав Максимовић, Јован Пејчић, Светлана Шеатовић-Димитријевић, Валентина Питулић и Бошко Сувајчић, председник, донео је једногласну одлуку да се Награда Десанка Максимовић за укупан допринос српској поезији, коју додељује Задужбина „Десанка Максимовић“, за 2015. годину додели Тањи Крагујевић.

Награда „Десанка Максимовић“ додељује се за укупан допринос српској поезији. Редак је случај да лауреат у таквој мери одржи високу меру свога певања током вишедеценијског континуираног бављења поезијом.

Тања Крагујевић је цео свој стваралачки живот посветила поезији, константно присутна на српској књижевној сцени као песник, уредник, есејиста, књижевни критичар. Од првих песничких узлета до данас, Тања Крагујевић је песник, како би то рекао Александар Ристовић, „од кова настасијевићевског и кова Попиног“, који делом брани убеђење у сврховитост поезије и смисао певања.

Песничке збирке Тање Крагујевић се „дозивају“. Неке су ближе постављене, готово као песнички диптихони (*Осмејак омчице – Мушка срма*), неке удаљеније, али је несумњиво да између њих постоји смишљена и поетички образложена веза.

Све је, у поезији ове песникиње, у тренутку додељивање ове угледне награде, у близини округлих бројева: 20 књига поезије, 50 година певања, 70 година живота.

Тања Крагујевић је рођена 1946. године у Сенти. Дипломирала је 1970. године, а магистрирала 1973. на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности. Магистарски рад *Митско у Настасијевићевом делу* објавила је 1976. године.

Прву песничку књигу *Вратио се Волођа* објавила је у двадесетој години, у едицији „Прва књига“ Матице српске (Нови Сад, 1966), последњу *Од светлости, од прашице* (Уметничка академија Исток, Књажевац, 2014). Заступљена је у више

антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Гостовала је на најзначајнијим фестивалима поезије, од Струшких вечери поезије до Трга песника у Будви. Песме су јој превођене на све значајније светске језике. Тања Крагујевић је добитник низа најзначајних песничких награда и друштвених признања у нас, од „Бранкове награде“ (1966), преко награде „Ђура Јакшић“, за поезију, „Исидора Секулић“ за есејистику (1976), „Милан Богдановић“ за књижевну критику (1996), „Милица Стојадиновић Српкиња“ (2009), „Печат вароши сремскокарловачке“ (2013) и др.

У својој поезији Тања Крагујевић се бави кључним и заумним темама поезије и језика, као што су љубав, смрт, ћутање, смисао певања и постојања, тема града као мегалополиса, уз карактеристичне симболе воде, срме, светлости, снега, и посебно руже, као „заштитног знака“ ове песникиње.

Тања Крагујевић наставља настасијевићевску линију и оснажује „десјтвеност“ ове линије у српском песништву на сасвим особен начин, о чему сведочи већ Иван В. Лалић, преданим и особеним радом у језику. Поезију као „чарање“, као „опседнутост“, Тања Крагујевић брани најплеменитијим ковинама песничког стиха. Изградила је препознатљив и убедљив песнички стил: заумно схватање језика као суштине постојања, херметичност израза, свежину и разбокореност песничких слика, чулну асоцијативност песничког исказа. Постигла је висок и уједначен песнички домет свеукупног стваралаштва.

Поезија Тање Крагујевић је особени дијалог са митом, културом, језиком, светом. Од почетних стихова у збирци *Вратио се Волођа* до завршног песничког омажа Александру Ристовићу, она плени једном особеном вером у смисао поезије, као и истинским убеђењем да човек може на овом свету постојати само као биће културе.

Вероватно је Тања Крагујевић најближа Десанки Максимовић по животном опредељењу да се поезија *мора* писати, да бити песник није позив нити привилегија већ метафизичка принуда, суштина човекова постојања. У женском обличју.

ПРЕДСЕДНИК ЖИРИЈА
проф. др Бошко Сувајџић
